VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

DUNAI VASMŰ ÉPÍTŐJE

DUNAI VASMŰ ÉPÍTKEZÉS PÁRTBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

II. évfolyam, 16. szám. Ára 30 fillér 1951 április 17.

JOBB NÉPNEVELŐ MUNKÁVAL A BÉKEALÁÍRÁSGYŰJTÉS SIKERÉÉRT

Egy hete folyik a Dunai Vasműnél a békealáírásgyűjtés és szántalan példa mutatja, hogy dolgozóink, mégpedig az aláírás egy-egy csapásai jelent a háborús uszítók felé és azok felé, akik hazánkban, vagy itt, a Dunai Vasműnél várják az amerikai imperialistákat.

„A Dunai Vasmű ötéves négygazdasági tervünk kulcskérdése, országunk szocialista iparosításának alapja, honvédelmünk megerősítésének és a béke védelmének fokozott harcunknak döntő eszköze" — mondja Pártunk Központi Vezetőségének a Dunai Vasmű építkezéssel kapcsolatos határozata. Ennek a határoznak a jelentőségét érzi, át dolgozóink, amikor termelési felajánlásokat tesznek a békeév aláírásra szóm. Horváth Daniel brigádvezető, a II. építésvezetőségnél vállalta, hogy ezévi tervét háromn hónappal előbb teljesíti, úgy, hogy a jelenlegi 252 százalékos eszközönvés teljesítményét, még onnan fogja, Hasonló felajánlást tett Szarvas Katalin segédmunkás brigádja is. Ezek a dolgozók minden szónál szebben, a termelésben való jobb munkájukkal harcolnak a béke ügyéért és adnak választ a háborús uszítóknak, a tőrőista banditáknak.

Sok példa mutatja azt is, hogy a béke védelmének kérdéséről nem elvesen a saját életükből vett példákon keresztül is értelmezik a dolgozók. Madra János elmondja, hogy az anya a mult rendszerben munkaember volt, azonban kevés volt a munka, még kevesebb a kenyér és amikor követelni merti, drága leckét kapott érte... A csendőrök alaposan megkínozták apját, tízhónapi börtönre ítélték. „Ma azonban van munkánk, kenyerünk és mégis jövünk. Ezt ezért írom alá a felhívást és üzenem a hozzám hasonlóknak, hogyha nem akarják hogy az átkos mult csendőrei, rendőrei és jegyzői bőrszínben visszajöjjenek, akkor aláírásukkal, de még jobban a munkájuk javításával bizonyítsák ezt" — „Tízéves volt a kislányom 1944-ben, amikor a bombázás során a lábát bombaszilánk érte. Már úgy volt, hogy le kell vágni, amikor a szovjet katonaorvosok segítségül jöttek és megmentették, kislányom lábát és így egész emberré tettek őt — mondja Csiki Imréné. En már akkor éreztem de most már tisztán tudom, hogy a Szovjetunió, a béke és a gyermekem élete egyet jelent és ezért írom alá a békeívet."

Ezek a gondolatok világosan mutatják, hogy a dolgozóink mind nagyobb része érti meg, hogy termelni, az elhanyagolás ellen harcolni, gyermekeinek életét védeni, mind egy szó körül csoportosult: „Harcolunk a béke védelméért."

A békealáírásgyűjtés első hetében a népnevelők, akiknek a feladatuk, hogy megértessék, hogy miért szükséges a szovjet fejlődésünk, amelyet segítségül támogatjuk a dolgozók, bekerhattak. Gálosi László, aki az egyik brigádnál megtudta, hogy négy napja nincs munkahelyük — és azok, ezért kedvelemmel dolgoztak — addig nem írattja alá a békenyilatkozatot, míg el nem ítélték, hogy a brigád megkapja a munkahelyet.

A népnevelő munkáját azonban azok érnek el legjobb eredményt, akik erre jól készülnek. Nádasdi elvtársnő például mindennap elolvassa a Szabad Népet és így megy ki — érvekkel felszerelve — a békeívek aláírtatására.

A békealáírásgyűjtés jó tapasztalatai mellett azonban sok javítanivaló is van. A legfőbb hiba, hogy a népnevelők az agitálást nem kötik össze elégszer a konkrét feladatokkal, de különösen hiba, hogy nem mozgósítják az Inotai Erőművel folyó versenymozgalom kiszélesítése érdekében. Előfordult a fordítottja is, például a kenyérgyári építkezésnél csak a munkaverseny jelentőségéről beszélnek és nem mutatták rá, hogy ez milyen kapcsolatban van a béketábor erősítésével.

Komoly hibát követtek el a Magasépítő II. és a Mélyépítő II. alapszervezetei, amikor a népnevelőket kiemelték a termelésből, ahelyett, hogy azok délben, az ebédő közben, vagy közvetlen a munka után foglalkoztak volna az aláírásgyűjtéssel.

Ezekről a népnevelőkről a dolgozók azt mondják, hogy vizet prédikálnak és bort isznak. Mert mondanunk sem kell, hogyha mi arról beszélünk, hogy a békéért a termelés emelésével kell harcolni, nem a legjobb példa, hogy mint azok, akik erről beszélnek — a népnevelők —, nem vesznek részt a termelésben.

Sok helyen tapasztaljuk a népnevelő munka felületen megszervezését. A Magasépítő I. alapszervezet területén például Nagy János és Kutuba János népnevelőre bízták az öt kockában az aláírás gyűjtését, ahelyett, hogy minden kockában 2—3 dolgozót bíztak volna meg ezzel. Nem beszélve arról, hogy egyes helyeken a népnevelők a meggyőzés helyett kényszerrel akarják aláíratni a békeívet. A gépészelnél egy Csehi nevű „népnevelő" azt mondta, hogy aki nem írja alá a békeívet, arról külön fel kell feljegyezni és majd átadják az AVH-nak. Egy másik népnevelő — Barát elvtárs — úgy agitált, hogy felkiáltott a harmadik emeletre, hogy „halló, elvtárs, jöjjön le, írja alá a békenyilatkozatot!" Az ilyen népnevelő munkával egyáltalán nem tudjuk közelebb hozni a dolgozóinkat a béke ügyéhez, mert nem meggyőződésből, hanem a legjobb esetben hivatalból, vagy félelemből, írják alá a békeívet.

Tapasztaljuk azt is, hogy egyes népnevelők azon a véleményen vannak, mint például Malis László, a Központi raktárból, aki ellentétet, hogy „aki akarja, az ügyes, aláírja és aki nem akarja, az ügyes, aláírja". Mi nekünk az a véleményünk, hogyha az ilyen népnevelők több időt számonnak a dolgozók nevelésére, akkor „a nem akarók" körül is sokan értenék meg a békeív aláírásának jelentőségét.

Hiányosság, hogy a népnevelők közöt nem lehet megtalálni a becsületes műszaki értelmiségieket. Az MNDSZ-en kívül alig vesznek részt benne a többi tömegszervezetek tagjai. Nyilvánvaló, hogy soha olyan alkalom még nem volt, hogy a békebizottságokat megerősítsük, munkájukat megszervezzük, mint most. A békealáírásgyűjtés második hetében békebizottságaink állítsanak élére ennek a munkának, hívjanak össze a béke ügyét az Inotai Erőművel folyó versenyben, a Dunai Vasmű határidőelőtti befejítésének ügyével. Vonjuk be a béke ügyét támogató pártonkívüli dolgozókat, műszaki értelmiségieket az aláírásgyűjtésbe. Ha megszervezzük eredményeinket, és az első hetet megmutatkozik hiányosságokat kiküszöbölünk, akkor mind több dolgozó fogjuk megértetni, hogy a béke ügye az ő családja, gyermekének boldog jövője biztosításának az ügye.

KOCSA LÁSZLÓ
Agit.-prop. titkár

„Nő az öntudat, gyülnek a nevek, növekednek az eredmények"

— mondja Kelemenné a jó aláírásgyűjtő —

KELEMENNE JÓ NÉPNEVELŐ. Eddig is lelkes olvasója volt a Szabad Népnek, de amióta megkezdődött a békeívek aláírása, még nagyobb körültekintéssel olvassa naponként a Szabad Népet. Legelső dolga, ha megérkezik az ap, hogy figyelmesen elolvassa — hogyan és milyen módszerekkel írják alá a békeíveket a jó népnevelők.

Eldre felkészült erre a gyönyörű munkára.

Éppen vasat raktak a Balla-brigád tagjai — mondja Kelemenné — amikor felkeresem őket. Megkérdezem, — tudják-e, mi a békeív aláírásának a jelentősége. Mag György, a brigád egyik tagja elmondta, hogy ő nagyon szereti a magyar népi demokráciát, mert maga is érzi azt, hogy munkája nem hiába való, mert meg van az eredménye. A brigád többi tagja kérdések záporát zúdítja Kelemenné felé. — Tulajdonképpen, miért is szeretnének az amerikai imperialisták? és elmondásaik egy újabb háború? — Kelemenné magyarázatot adott. — Az imperialisták nem tudnak belenyugodni abba, hogy Magyarország, Lengyelország, Kína, meg a többi népi demokráciák népei többé nem hajlandók már gyarmati sorban élni. Hiányzik nekik a piac, a profit, a haláccsolás. Hát fegyverkeznek és arra spekulálnak, hogy a legyőzt az jó bolt lesz a számukra.

Zuhogott az eső, beszélt Kelemenné, de a Balla-brigád tagjai szerették volna, ha még hosszabban beszélgetek velük.

KET BRIGADOT LATOGATOTT MEG Kelemenné egy nap alatt. Egyikét délelőtt, másikat délután. Nem akarta, hogy „rohammunka" legyen a munkája. Miután az Olajos-brigád tagjait kereste fel, már délre kigondolta, hogy a szocialista munkaversenyről fog velük beszélni. — Ők nyertek ezt a kongresszus versenyben a pártbizottság zászlaját — töprengett Kelemenné és most, a békemúzeumban mégis lemaradtak a Balla-brigád mögött. Hogyan lehet azt — ismétlődjen a kérdést most újra, annint Marton Jánosnak mondja el tapasztalatait, aki az Ujrakodo népnevelője. Az Olajos-brigád tagjai heves vezetőcsebe kezdtek. — Hárman iskolára mentek a brigádból, Regán Sándor meg bevonult katonának. Uj brigádtagok vannak. Még nem szoktunk össze elég jól. Meg kell ezt is erősíteni. — De magasra fogjuk emelni a pár bizottsági zászlót a május 1-i versenyben — mondták a brigádtagok, — megmutatjuk, hogy továbbra is élöl fogunk járni.

A BÉKE LANGOLO SZERETETE különösen ott nyilvánul meg igazán szépen, ahol jó népnevelő munka előzi meg a békeívek aláírását. Ahol nem körjeverésnek tekintik a békeíveket.

Kelemenné példamutató munkát végez. Most látja igazán, hogy milyen komoly és kitüntető dolog a békeívont első szakaszán teljesíteni szolgálatot. Ilyen népnevelő munka nyomán születnek olyan levelek, mint amilyet a D/10-es munkahelyen dolgozó Horkus-brigád tagjai írtak a pártbizottságnak: Erdemes idézni:

„... Azt akarjuk, hogy ötéves tervünket békében és határidő előtt befejezhessük. Aláírásunk újabb bizonyítéka annak, hogy igenis, egyemberként sorakozunk fel a nagy szovjet nép és szeretett vezére, Sztálin elvtárs mögé. Rákosi elvtárs vezetésével —, hogy győzzön a béke!"

Tóth Gyula

Aláírtam a békeívet

Két háborút éltem át. Az első világháborúban az egész négy és fél évig volt katona és addig unokámmal és mind testvérremmel éhezünk, nyomorogtunk otthon. A második világháború még több szenvedést, még több reszketést hozott. A munkahelyen voltam, amikor az ideiglenes ovóhely mellé, ahol a feleségem és két leányom tartózkodott, bomba esett. Csak a véletlennek köszönhető, hogy élnek. A háború után megnéztem minden épületet, amelynek az építésében résztvettem. Mindegyik megrongálódott, az egyikben a bomba megölt egy fiatal házaspárt.

Nem szabad engednünk, hogy mégegyszer háború legyen. En békét akarok, mert szeretem a családomat és mert szeretek építeni.

Szeretem a családomat. Azt akarom, hogy békében, boldogan éljünk. Mindhét tányom férjhez ment már, ahhoz béke kell, hogy az gyermekeket neveljenek. Már van egy tizenhathónapos kis unokám. Nagyon szép kis lány. Hosszú haja van, kövér kis vasgyűrű a gyerek. Vasárnapokként, ha hazamegyek, ott játszik előttem. En Koreáról és Nyugat-Németországról olvasok az újságban. Ilyenkor szívem tele van a gondolat, hogy a gyönyörű, szép kis unokámra és sok más gyermek életére törnek az imperialisták. Ha a békéről van szó, elborzadok a fényképek (olyan elmélyedve ült egy kis számológép mellett, mintha valóban számolna) — és rámutatok. O érte, ő értük nem szabad engednünk, hogy mégegyszer-háború legyen.

Kis unokámat nemrég sétáltam el. Házunk előtt, vagy 20 méterrére tereltem, hogy lássam hogyan tudja el. Előttem haladott és hirtelen szín jelt, hogy tovább akarok menni — megállt a kapunk előtt. Lehajtotta a kisbőlt: „mamához, mamához!" Az ungyo kijött ele, felkapta, összeszokkolta. En nem akartam, hogy kis unokám bombu által kiábrándult, kapun szaladjon be és sírva kiáltja a fájdalmon erőt, hogy „Mamához, mamához", vagy hogy tányom vérében tartsa kezében a gyermeket.

Nemcsak az én unokámról, hanem minden gyermek életéről van itt szó. Aláírtam a békeívet.

Szeretek építeni. A szeretem a számomat. Nem akarom mégegyszer azt megnézni az házakat, amelyeket építettem, hogy mennyi kárt tett bennük a háború és hogy kik maradtak meg lakói közül. Azért akarom majd megnézni valamennyi, hogy lássam hogyan élnek, hogyan dolgoznak a benne lakó emberek. Munkaverseny vagyunk. Esténként a műszak befejeztével, körülfárjuk az épületet. Megnézem mi a szomszédunk munka, hogy másnap egy kicsit az mind beláthassam a brigádokat. Brigádfüzetet szállnak munkafegyelem versenyem. A szocialista város sok házát, a Dunai Vasmű épeinek akarom, hogy „S azt akarom, hogy minden épület itt maradjon.

Nemcsak az általam épített épületekről, házakról van szó — minden emberi alkotást meg kell védenink a háborútól. Mindnyájan felelősek vagyunk a békéért. Aláírtam a békeívet.

Elmondta: WAPPLER KAROLY

A Vasműért, a békéért, — szabad görög hazánkért

Koralis Nikos levele

Εύχαστε σύγχρονοι γιατί τή σήμερα μας, γιατί κι αξιώθήκαμε ένα κι τό χίρος μας, ένα, όχι οι σύγχρονοι λαοί, όχι οι σταυροί της σύγχρονης ζωής μας.

Ποτέ ο λαός μας δεν θα ξεχάσει τούς πόλεμο, πόσα ξεκάθαρα οι Κύκλωπες κοιν Κυρίοντ ε οργανώνουν ένα νέο πόλεμο.

Η εποχή θα γιορτάσει τον πόλεμο, γιατί εξαιτίας, τής καταστάσεώς της εποχής. Εύχαστε κι Σ.Σ. κοιν ο Μεγάλος ΣΤΑΛΙΝ.

Θα δυναμώσει κι εμείς μας τις δυνάμεις γιατί ένα τρομερό σύνεφο πλησιάζει τον τόπο μας. Ο πόλεμος θέλει ν' αρπάσει τις Μεγάλες μας Πατρίδα μας. —

Μαρμαρωμένος, κοιν κατατρόμαρος, κι τήν Τεχνική, Βοήθεια, στό Δυνατό τής Α.Δ. τής αυγούστας, κοιν βρισκόμαστε εδώ κοντά στήν χίρα τής Μεγάλης Πατρίδα μας. —

Εμείς κερδίσαμε τόν πόλεμο κατά τής φασιστικής Γερμανίας, κοιν κατατρόμαρος κι τήν Τεχνική, Βοήθεια, στό Δυνατό τής Α.Δ. τής αυγούστας, κοιν βρισκόμαστε εδώ κοντά στήν χίρα τής Μεγάλης Πατρίδα μας. —

Egyik kezem a monarchofasiszták elleni felszabadító harcban, 1948-ban megsebesült, most pedig másik kezemmel aláírom a Béke Világtanács felhívását, ami annyit jelent, hogy a béke győzelméért tovább küzdök, hogy ne legyen mégegyszer háború és ne járjanak szerencsétlenül újabb millók. Harcolunk az új háborúgyújtogatói ellen és meghiusítjuk terveiket.

Bizonyosak vagyunk győzelmünkben, mert az igazság a mi oldalunkon, a harcoló nép oldalán van, győzni fogunk, mert valamennyi szabadságát és békét szerető nép, így a görög is, egységes és egy táborban harcol az imperialisták ellen. A mi népünk sohasem fog háborút indítani más népek ellen, de mindaddig harcol, fegyverrel a kézben, míg az új világháborúra spekuláló imperialistákat ki nem üzik hazánkból, Görögországból.

A béke le fogja győzni a háborút, mert a békeábor élén a Szovjetunió és a nagy Sztálin áll.

Mi, görögök is teljes erőnkkel dolgozunk a béke műveinek, a Dunai Vasműnek mind gyorsabb felépítéséért. Dolgozva, tanulva, technikát elsajátítva segítünk a magyar népi demokrácia megerősítésében, mert így közelebb hozzuk harcoló görög népünk, hazánk szabadságának napját.

Dunapentele, 1951 április 13.

KORALIS NIKOS

A választmány létrehozásával erősítjük DISZ-szervezetünket

A Dolgozó Ifjúság Szövetsége Központi Vezetősége március 29-i ülésén határozatot hozott a DISZ-választmányok és bizottságok megválasztására.

Az elmult idők folyamán demokratikusan megválasztottuk alapszervezeteink vezetőségét és központi vezetőségünket. A választás után alapszerveink komolyan feljődtek. A tapasztalat azt mutatta, hogy fiataljaink sokan inkább követik azokat a vezetőket, akiket a munkában megismerve meg szerettek és ennek alapján meghívták a vezetés felelősségteljes feladatával.

NAPJAINKBAN, amikor az amerikai imperialisták aljas munkával arra törekednek, hogy egy újabb világháború kirobbantása által jól megtömjék fenekeiten zsebeikel — az a feladat áll előttünk, hogy mozgósítsuk az ifjúság széles rétegét a békéért folytatott harcra.

Amíg a gyarmatokon fegyverrel a kézben, a csatlós országok dolgozói pedig sztrájkokon és tömegtüntetéseken keresztül harcolnak áruló imperialista kormányaik ellen, nekünk a termelés területén kiemelkedő eredményekkel, a tervek határidő előtt való teljesítésével kell csapást mérni a háborús gyújtogatókra.

A BÉKEÉRT folyó harcban az ifjúságunknak kell élenjárni, hiszen a lövő az Ifjúságé és ezt a lövőt csak békében lehet igazán építeni.

Ahhoz, hogy a termelés területén eredményesen mozgósítsuk a fiatalokat, erős szervezetekre, szilárd, következetes vezetésre van szükség. Ezt segíti elő a választmány megválasztása.

A választások úgy történtenek, hogy alapszervezeteinkben a küldöttválasztó gyűléseken megválasztják azokat a fiatalokat, akik a küldöttértekezleten vesznek részt és megválasztják maguk közül a választmány tagjait, a választmányból pedig a bizottságot.

A munka előkészítésében komoly feladat vár az alapszervi vezetőségekre és aktivistáikra. Azt kell elérni, hogy valóban a fiatalok legjobbjait válasszák meg küldöttnek, azokat, akik eddig munkájukkal kiérdemelték alapszervezeteink tagságának megbecsülését és szeretetét. Ez azért is szükséges, mert a választmány a legmagasabb vezetőszerv az építkezés DISZ-szervezeteinél. A választmány irányításával végzi munkáját a bizottság és a választmány előtt köteles is beszámolni időnként munkájáról.

A VÁLASZTÁSSAL kapcsolatban komoly felelősség terheli nemcsak alapszervezeteink tagságát, hanem a kívülálló fiatalokat is, hiszen a választmány az ő problémájukkal is foglalkozik.

A legfejlettebb fiatalok beválasztása azt jelenti, hogy a választmány segíteni tudja a bizottság munkáját. Kritizálja a bizottságot és segíti a hibák kijavításában, a feladatok megoldásában.

A választmány jelentősége tehát arra figyelmeztet, hogy az alapszervezetek küldöttválasztó gyűléseken jól nézzük meg, hogy kiket választunk. Gyakoroljunk alapos kritikát a titkári beszámoló felett, mondjunk véleményt a megválasztandó küldöttről.

A választás munkáját eredményesen csak akkor tudjuk megoldani, ha összekapcsoljuk a többi feladatokkal, vagyis a választásokra való felkészülésen keresztül mozgósítjuk a fiatalokat a békéért folytatott harcra; a békelevek aláírására, hosszúlejáratú versenyszerződés kötésére, SZHSZ-körök szervezésére, május 1-i vállalás teljesítésére és az Inotai Erőművel való verseny népszerűsítésére. Törekedjünk arra, hogy ezáltal is a DISZ-en kívüli fiatalok újabb tömegét vonhassuk be a DISZ nagyfelelősségű munkájába.

A választással kapcsolatos összevezetőségi ülés behívonyitotta, hogy az alapszervi vezetőségeink megértették a feladat politikai és szervezeti jelentőségét, amit az elhangzott hozzászólások és munkavállalások is igazolnak.

Vezetőségeink, ifjúgárdistáink és a DISZ-bizalmiak jó munkáján múlik, hogyan tudjuk a fiatalokat mozgósítani, hogyan tudunk lendületet adni ennek a munkának.

FELADATAINK sikeres megoldásában, mint ahogy eddig minden egyes munkában, most is komoly segítséget fog nyújtani a Párt. Éppen ezért alapszervezeteinknek erősíteni kell a Párttal való kapcsolatot, hogy a pártszervezetek segítségével könnyebben oldhassuk meg ezt az új feladatot is — hogy kiérdemeljük Pártunk bizalmát. Előre ifjúmunkásokl Vigyük győzelemre a fiatalok termelésbe való bekozott bevonásával, szeretett Pártunk vezetésével a Vasmű idődőlt felépítésének nagyszerű munkáját.

SARVARI GYÖRGY,
DISZ-bizottság titkára

Jelentés május 1-i felajánlásaink teljesítéséről

Május 1-re készülünk. Sokszáz és ezer felajánlás vár teljesítésre. Olyan ez, mint a vesbetonpillérek készítése. Elkészítjük a pillér zsalázását, vasalását. De ahhoz, hogy épületünk erős támaszokon nyugodjék, a zsalazást ki kell töltenünk jó, erős betonnal. Május 1-re jobb, több munkát ajánlunk fel.

★

A kőművesek építik már a maguk pilléreit. Amikor a Szabad Nép kritikája megjelent a Makszimenko-mozgalom csökkenéséről, még sokan voltak, akik úgy vélekedtek, hogy túl feketére festették az ördögöt. De a többség tanult a kritikából és azóta a Makszimenko-mozgalom tőrellen vonalban fejlődik Pentelén. Mi az a helyzet, hogy — igaz, most kevés a jólatozás — az építkezésen mindenütt a körülfalakat Makszimenko-rendszerben készítik. A sztahánovista-iskola végzett haligatói brigádokat alakítottak, és ez a néhány brigád ma jólorman teljesen elvégzi a város falazási munkáit. És ha megindul majd az új épületeken is a munka, megalakultak már azok a Makszimenko-brigádok, amelyek ezeket az épületeket gyors tramban „felhúzák". A nagyobb termelékenységű munka olyan vonzó, hogy már a tanulók is futószalag-rendszerrel próbálkoznak.

Persze, hiba itt is akad. A minőség általában még távolról sem megfelelő. A sarokrakó kőművestől még idevenknek a brigádok, a segédmunkások sem úgy szolgálják ki a kőművest mint kellene.

★

A táblaszsalazás útja sem sima. Itt, ahol rövid hulladékeszkát kell vágni, különösen fontos, jólorman nélkülözhetlen a körfűrész. Móricz elvtársnak, az ács munkavezetőnek a táblaszsalazás bevezetőjének mégis valóságos küzelharcot kellett folytatni a gépészeti osztállyal, míg végre, valahogyan működik a kis körfűrész. Az eredmény: a telepen már kevesebb a felhasználatlan fahulladék. Mintegy három és félezer négyzetméter tábla már használatban van, és újabb másfélezer négyzetméter készült el.

★

Másképp áll a dolog az építésügyi minisztérium rendeletének értelmében szervezett brigádokkal. Azt ajánlottuk fel, hogy a jelenleg 41 helyett 120 ilyen brigádunk lesz. Az ilyen brigádban a szakmunkások megfelelő számú segédmunkással együtt dolgoznak. A kifizetés azután az egész teljesítmény után, az alapórabérek arányában történik. Az ilyen szervezés csökkenti a szakmunkásihiányt, emeli a teljesítményt, a megismerteti a segédmunkással a szakmunkát, javítja a minőséget. Az ilyen brigádok első megvalósulásonjaiunk a Makszimenko falazóbrigádok. És vajjon, hogy számolták el őket? Az egyik helyen a kőműves 73 forintot keresett és ugyanakkor a segédmunkás 60-at. A másik helyen, III/1-en, ahol Rajosék munkája nyomán a falak úgy nőttek, mintha húzták volna őket, kiderítettek, hogy 80 százalékot értek el. De hamar kiderült, hogy hol van a kutya eltemetve! Az építésvezető egy jelentésben a Rajos-, a Császár- és más Makszimenko-brigádokat a nem ÉM brigádok közé sorolta. Nos, ha az építésvezető maga nem tudja, hogy mi az ÉM-brigád, úgy nem várhatunk jobbat a munkavezetőktől és a normástól sem. Pedig így nem szaporodni, hanem fogyni fog az ÉM-brigádok száma. Ezen elkerülhetlen javítani kell, hogy becsülettel teljesíthessük vállalt felajánlásunkat.

Zárközben fel építkezésünk minden dolgozóját rohamra, a május 1-i verseny megnyerésére!

Jobban tudunk dolgozni, ha látjuk magunk előtt a feladatokat

NÉHÁNY SZÓ A TERVFELBONTÁSRÓL

„Nem tudunk felajánlást tenni, mert nincs tervfelbontás. Nem tudjuk milyen feladatok állnak előttünk!" Gajdor elvtárs, az ácsbrigád vezetője mondta ezt a garázsépítkezés termelési értekezletén. Szavai után pár percig csend lett. *„Nálunk is visszacsés van a tervfelbontás hiánya miatt! Befejeztük a munkát, de még mindig nem kaptunk munkalapot."* Egymásután szólaltak fel a brigádvezetők és a dolgozók. Benke József elvtárs, pártbizalmi válaszolt a felszólalásokra: Elvtársak! A munkánk csak egy része annak a hatalmas feladatnak, amelyet az öléves terv állít elénk, de ezt a részmunkát is úgy kell végezni, mintha ettől függne, hogy be tudjuk-e határidő előtt fejezni öléves tervünket, fel tudjuk-e építeni idő előtt a mi városunkat, a mi gyárunkat!

A tervfelbontás hiányossága gátolt bennünket a jó munkában! Elmaradásokat idéz elő, csökken a teljesítmény. Sürgősen ki kell küszöbölni a tervfelbontás terén mutatkozó hiányosságokat.

●

Az építkezés irodájának aztán beszóródik a munka lüktető zaja. Előtteim az építkezés tervrajza. Fülemben még most is csengenek Gajdor elvtárs szavai: „felajánlásunkat nem tudjuk megtenni..." A tervfelbontás miatt! És ha a Gajdor-brigád lemarad, akkor lemarad a többi brigád is, ahol nincs meg előre a tervfelbontás. Akkor hiába szép az építkezés felajánlása. Nem tudjuk teljesíteni. Nem tudunk tizenkétezer forintot megtakarítani. A tervfelbontást előre kell elkészíteni. Minden brigád, legalább tíz nappal előre kapja meg, mi a feladata. A brigádoknak tudnia kell, hogy hány nap alatt kell a kiadott munkát elvégezni.

Előveszem a versenyszerződést. A toll sercegve fut a papíron: *„A garázscsarnok és a javítóműhely tervfelbontását május 1-re maradéktalanul elkészítem."*

●

A garázscsarnok harmadik kereltjét betonozzák. Lázasan folyik a munka. A keverőgép ontja magából a betont, a transzportőrszalag megállás nélkül szállítja fel a kerethez, a Csorba-brigádnak.

A brigád vállalta, hogy a keretek betonozását május 16-a helyett, május 1-re elkészíti.

Csorba Pál elvtársal, a brigád vezetőjével beszélgetünk. Beszéd közben mindig a brigád munkáját figyeli. Szemében büszkeség csillog:

— Látod, Horváth elvtárs — mondja —,

amig nem volt meg a tervfelbontás, a brigádom csak 77 százalékot ért el. Március 10-e után, amikor már utolértek magukat a tervfelbontással, 105 százalékot értünk el. És most, amikor egy hétre előre megkaptuk a felbontott tervet, a heti átlagunk 151 százalék.

Sokkal jobban megy a munka! A brigád minden egyes tagja tudja, hogy mit kell elvégeznie, hogy teljesíteni tudjuk a felajánlásunkat. Nézd, milyen öröm nézni a brigád lelkes munkáját. *Tudják, hogy minden köbméter betonnal, a béke erős védelát építik. A munkájukkal a békét védik!"*

Csorba elvtárs sietve indul a brigád felé. Mégegyszer visszatordul: „Horváth elvtárs kész van a következő kereten tervfelbontása?" Kész van — kiáltottam utána — és még szeretném volna hozzátenni: ön sem akarok olmaradni tőletek a békéért vívott harcban.

Munkámról írtam, melynek fontosságára a dolgozók hívták fel a figyelmemet. A munkámról írtam, melyet ha nem végzek becsületesen, megakadályozom a Gajdor-brigád felajánlását és munkáját, de ha jól végzem, segítségére tudok lenni például a Csorba-brigádnak abban, hogy ne 77 százalékos, hanem 151 százalékos teljesítményt érjen el.

Tapasztaltam azt mutatja, hogy a tervfelbontók vállán nagy felelősség van és nagy a kötelezettsége a szocializmus felépítéséért, a békéért folytatott, soha nem lankadó harcban.

Előre hát tervfelbontó szakértőink: mára 1-ére a békéért! A brigádok munkája tőletek is függ.

Ifj. HORVÁTH IMRE,
tervfelbontó

Miért vannak a D/2-es munkahely versenytábláján márciusi eredmények?

A tábla fényesen világít, de nem mutatja meg az aktuális és elért eredményeket, hanem a régi számokat tartja a dolgozók elé. Ez a némtörődömség ellenlelelre sem fokozza a szocialista munkaverseny lendületét. Nem utolsósorban ez is oka annak, hogy a Mihályicz-brigád teljesítménye a kongresszusi 218 százalékról 150 százalékra csökkent.

A Mihályicz-brigád párosversenyben van a Velbel brigáddal. De nem ismerik egymás eredményeit, sőt mi több a sajátjukat sem, pedig ezt a kongresszus alatt minden nap számontartották és másnap sokkal jobban és lendületesebben ment a munka. A versenytábla azonban még mindig a márciusi eredményeket tárja a dolgozók elé, az áprilisi eredmények helyett.

A verseny nyilvánossága és a szocialista versenyre való nevelés, csak hirdetésként történt meg — mondja Sztoljka Gyula brigádvezető. A műhelybizottságoknak jobban kell foglalkozni a verseny kiszélesítésével. Nem történhetik meg olyan eset, hogy például a Sztojka-brigád versenyben van papíron Márkus József brigádjával, csak éppen a Sztojka-brigád tagjai nem tudnak erről, hogy ők versenyben vannak.

A D/2-es munkahelyen is tudni kell azt, hogy a szocialista munkaversenyt nélkül nem lehet komolyan emelni a termelékenységet.

A munkalapokat a munka megkezdésekor ki kell állítani. Nem lehet jól versenyezni, ha csak utólag kapják meg a brigádok a munkalapokat, mint például Sztojka-brigád, mert ha ez így marad, a brigád tagjai nem tudják előre, hogy mit kell termelni, mennyi idő alatt és mennyi kereset jár érte. Pedig, ha a brigádok és az egyes dolgozók iszlájt lenne feladatukat: a munka is jobban halad.

Sokkal harcosabbnak és lendületesebbnek kell lenni a D/2-es munkahelyen is a versenyszellemnek. A versenyben előírt eredményeket ki kell értékelni és ki kell függeszteni a versenytáblára. Az ifi-brigádokat pedig hozzá kell segíteni ahhoz, hogy a feljánlott eredményeket a valóságban is elérjék. A versenyt meg kell szervezni és meg kell szerettetni, hogy még hatalmasabb eredmények születhessenek május 1-ig, mint a kongresszusi verseny idején.

ZÁTONYI SÁNDOR

Írjatok levelet ifjúmunkások a testvéri népek városépítő fiataljainak!

A Csehszlovák Ifjúsági Szövetség és a Dimitrovi Népi Ifjúsági Szövetsége (Bulgária) levelet írt a DISZ Központi Vezetőségéhez. Megírták, hogy a cseh és a bolgár ifjúsági építkezéseken dolgozó fiatalok szeretnének levelezni a Dunai Vasművel dolgozó fiatalokkal.

Feltétlenül hasznos volna a DISZ nemzetközi kapcsolatainak ilyen irányú kifejlesztése. Hiszen a testvéri, szocializmust építő népi demokráciák fiatalja is olyan gyámolító és nagy megbízatást kaptak, mint mi, Dunai Vasművet, új, szocialista várost építő fiatalok. Az ilyen irányú levelezés nemcsak újabb és újabb tapasztalatokat adna nekünk, de barátságunkat is elmélyítené és békeharcunkat is fokozná.

Ezért a Dunai Vasmű DISZ-bizottsága arra kéri a DISZ tagjait, hogy írjanak minél több levelet. A levél írásával és továbbításával kapcsolatban keressék fel a DISZ bizottság agitációs osztályának vezetőjét, Libor István elvtársat (fűtőkocka).

Írjatok levelet, ifjúmunkások, a testvéri népek új várost, új békeműveket építő fiataljainak, hogy még erősebb legyen a béke!

FIATALOK LEVELEI A VASMŰRŐL

A Szabad Ifjúság szerkesztőségébe szinte nap számtalan levél érkezik, amelyekben a fiatalok megírják, hogy részt akarnak venni a Dunai Vasmű felépítésében. A leveleikből közöljük az alábbi részleteket.

Ott maradok dolgozni az óriási gyárban

Szeretnék beszámolni arról, hogyan fogant meg bennem az elhatározás, hogy én is elmenjek Dunapentelére dolgozni. A mi falunk, Békéserdő, a Horthy-korszakban elhanyagolt, nyomorúságos hely volt. A felszabadulás után gazdag, virágzó községgé alakult át. Van már szövetkezetünk, darálómalmunk, telefonunk, villanyunk, két tantermes iskolánk, 120 holdas rizstelepünk, boldog, szabad, vidám életünk. Ezért határoztam el, hogy a Dunai Vasmű építkezéséhez megyek. Így akarom meghálálni azt a rengeteg szépet és jót, amit az elmult évek folyamán kaptunk a nép államától. És az a tervem, ha felépítjük a vasművet, ott maradok dolgozni az óriási gyárban, szakmát tanulok. Harcosan akarok azért, hogy minél több vasat és szélt adjunk a gyáraiknak, minél több nagy gőzgazdasági gépet tudjunk gyártani és hazánk minden faluja, községe boldog és gazdag élete éljen.

IFJ. KISS, GY. JÁNOS,
Békéserdő

Szaktudásunkat értékesíteni tudjuk a Vasműnél

A Szabad Népben olvastunk egy levelet, amelyben egy idős szakmunkás felhívja a fiatalokat, hogy minél számosabban jöjjenek építeni a Dunai Vasművet. Ekkor határoztuk el, hogy valóraváltjuk régi tervünket: mi is lemegyünk Pentelére. En lakatos vagyok, a barátom, Jordán Bálint, asztalos, azt hiszem mindkettőnk szaktudását értékesíteni tudjuk majd a Dunai Vasműnél. Úgy gondoljuk, hogy minél hamarabb munkába kell állnunk. Nagy örömmel megyünk Dunapentelére, hiszen magyar fiatal számára nem lehet nagyobb különbség, mint a béke acélerődjét építeni.

Elvtársi üdvözlettel:

DEZSŐ ANTAL, JORDÁN BALINT,
Ócsód

A jövendő tanítói a Vasműnél nevelődnek

Mi, a Pedagógiai Főiskola második évfolyamának hallgatói elhatároztuk, hogy nyári vakációnk egy részét Dunapentelének munkával töltjük el. Eddig már több mint negyvenen jelentkeztek, akik részt akarnak venni a Dunai Vasmű építkezésénél. Egy év multva tanítók leszünk. Arra gondolunk, hogy mint tanítók, a haza és a szocializmus szeretetére, hűségességre, helytállásra, a nehézségek leküzdésére kell nevelnünk a fiatalokat. Minderre a legyőrbb és legjobb példákat találjuk majd a Dunai Vasműnél.

Ezeket a példákat majd felhasználjuk nevelői munkánkban is.

PATAKI GYULA,
Pedagógiai Főiskola, II/b. évfolyam

A legnagyobb vágyam teljesül

A legnagyobb vágyam, hogy részt vehessek Bléves tervünk hatalmas alkotásának, a szocialista városnak, a Dunai Vasműnek felépítésében. Már régen tervezgetem, hogy elmegyek Dunapentelére, s most a régi vágyam valóraválthatom. Autódnehezgető vagyok és azt hiszem, munkámnak nagy hasznát tudják venni a Dunai Vasműnél is.

IFJ. SEBOK JÓZSEF,
Csepel

(Átvettük a Szabad Ifjúság című lapból)

Békeműszakkal készült a békeív aláírására a „Szabadságharcos" vasbetonszerelő-brigád

Abel Imre vasbetonszerelő, három segédmunkást vett maga mellé áttéppzősnek, brigádot alakított a gyárépítkezésen. Fésűs Gábor és Ottlecz István már régóta szabadságharcosok, nemrég Abel és Csathó elvtársak is beléptek a szövetségbe és ezért a brigádot Szabadságharcos-brigádnak nevezték el. A gyárépítkezésen 11-én indult meg a békeívek aláírása. „Nekünk aláírásunkkal, hanem tettünkkel is bizonyítsuk be, hogy békét akarunk. Tartsunk békeműszakot" — így beszélték meg a brigád tagjai. Régebben mindegyikük egymaga dolgozott. Egyedül hordták, vágták, hajlították a gömbvasat, nem is értek el nagyobb teljesítményt, mint 116 százalékot. A békeműszakban átszervezték munkájukat. Reggel a brigád három tagja kezdte szálfitani a vasat a munkapadhoz és az egyikük vágta a vastag vashuzalokat. Munkakezdés után egy-félóra múlva már úgy dolgoztak, hogy ketten vágtak és ketten a levágott vasakat hajlították. A békeműszak két napig tartott és a teljesítményük 186 százalékra ugrott. A második nap estéjén felmentek a Szabadságharcos Szövetség lodzájába. Nem éreztek magukat fáradtnak, egész úton énekeltek: „Drága föld, szülőhazánknak földje". A szövetségben megbeszélték, hogyan osszák be idejüket, mert a motoros- és lövészkör foglalkozásain is részt akarnak venni, jobban meg akarják tanulni a fegyvforgatást, a haza védelmét. Elmondták azt is, hogy a brigád három áttéppzős tagja már minden szakmunkát önállóan véget, s hogy ezentúl már az új munkaszervezéssel fognak dolgozni, tartják a békeműszakban elért teljesítményüket. A harmadik napon a Szabadságharcos vasbetonszerelő-brigád tagjai, akik tettekkel, többtermeléssel, a fegyvforgatás megtanulásával védik a békét, aláírták az öt nagyhatalom megegyezését követelő békeívet.

— s —

Rendet a bérelszámolás terén a Magasépítő Vállalatnál!

Vége a türelemnek. — ez hangzik ki azokból a levelekből, amelyeket az április 10-i bérfizetés után kapott a szerkesztőség. Es ugyancsak ezt mondják azok a dolgozók is, akik személyesen eljöttek, hogy panaszukat elmondják, és hogy a pártbizottság segítségét kérjék

Vége a türelemnek — mondják most már mi is, mert türhetetlen az a felelőtlenség és nemtörődömség, ami a bérkifizetéseknél megmutatkozik. Nem új probléma a Dunai Vasmű Magasépítő Vállalatnál a rossz és helytelen bérfizetés. Eddig úgy vélték, hogy a helytelen kifizetéseknek, a rossz bérelszámolásnak az az oka, hogy új, gyakorlatban tisztviselők végzik ezt a munkát. És abban reménykedtünk, hogy a vállalat vezetői és a bérelszámolással foglalkozó dolgozók ki fogják küszöbölni a hibákat. De nem így lett! Mindig több és több a jogos panasz, és most már a dolgozókban az a gondolat vetődik fel, hogy bűnös kezek idézik elő ezeket a hibákat. Csak bűnös felelőtlenség, vagy egyenesen ellenséges magatartás idézhet elő a bérfizetések területén ennyi zavart, ilt egy néhány példa arra, hogy milyen durva hibák fordultak elő az április 10-i bérfizetésnél. Fürjes János.

Akiknek többet vontak le a fizetésükből...

Biró Erzsébetnek, akinek 249 forint volt a keresete, összesen 5 forinttal kapott ráfizetés a 180 forintos előleget levonták. Tehát 64 forinttal kevesebbet, mint amennyi járt volna. Vagy Oroós János béréből a levonási osztály kideríthetetlen okokból 93 forinttal többet vont le, mint kellett volna, így Orsós szaktárs 11 forintot kapott kézhez Cifranics Mária, ilatal takarítónő a 3-as számú gondnokságon dolgozik. Fizetéséből az előlegen kívül még kb. 130 forintot vontak le és így egy fillért sem kapott kézhez. Sándor szaktárs, a levonási osztály vezetője kijelentette a szerkesztőség érdeklődésére, hogy Cifranics Mária 155 forint előleget kapott, amit már február 10-én kellett volna levonni. De akkor, mivel kevés volt a keresete, ezt nem vonták le. Március 10-én, Sándor osztályvezető bemondása szerint, már levonhatták volna úgy, hogy Cifranics Mária is kapott volna pénzt és akkor azért nem vonták le a 150 forintos előleget, mert két kartonon szerepelt a neve. (Tehát március 10-én hanyagságból nem vonták le az előleget.) Kérdésünkre, hogy miért vonták le most egyszerre, arra hivatkozott a levonási osztály vezetője, hogy a bérelszámolási szabály ezt így kívánja meg. Es így nem lehet tekintetbe arra, hogy a munkás kap-e pénzt, vagy sem (!) ez viszik, hogy a bérelszámolási szabály azonban nem írja elő, hogy a levonási osztály munkasztását ily módon orvosolja.)

Szilágyi, ilatal vashelonszerelő hasonló módon került abba a helyzetbe, hogy amelett, hogy nem kapott egy fillért sem, még 20 forinttal tartozik a vállalatnak.

A fenti esetek bizonyítják, hogy a levonási osztály bürokratikus és lélektelen munkát végez Amikor a bérfizetés után a lélektelen munka következtében a dolgozók reklamálni jönnek akkor előttük bezárják az ajtót.

Másfajta hibák is mutatkoznak. Nagy László, ki a hónap kétharmadában a 9 kcs-nál dolgozott, majd onnan a 4-es főépítésvezetőséghez került, szintén alig kapott fizetést. Ennek oka pedig az volt, hogy a bérkönyve létsi osztályon csak a 4-es főépítésvezetőségnél elvégzett munkáját könyvelték el, és csak ezt a munkát fizették ki. és abból vonták le az előlegel. Vajtözv. Számó Jánosné azért kapott kevesebb fizetést, mert a normások rossz szul adták össze óráinak számát, és 148 óra helyett, csak 106 órát fizettek ki. De előfordulnak olyan esetek is, hogy a borítékra 196 forint van rárva, de a boríték tartalma csupán 1 forint 96 illér. Még hozhatnánk fel újabb és újabb példákat. De úgy gondoljuk, hogy fentiek elegendők ahhoz, hogy sürgős intézkedéseket kérjünk az illetékesektől.

Alábbiakban közöljük két dolgozó levelét, akik szintén azonnali vizsgálatot követelnek. S. — F.

„Brigádunk két öntudatlan tagja a rossz bérelszámolás miatt elhagyta az építkezést"

Ha az ember a 10-i fizetés után végigjárta a Vasmű területét, sok helyen rosszkedvű dolgozókat láthatott A munkabér hiányos kifizetése és a kiküldözés, indokolatlan levonások okozták sok dolgozónál a jogos felháborodást.

A Rajos-brigádnál a brigádtagok nagy részének csaknem teljes egészében levonták a fizetését. Csillonyi Ferenc műszerésznek 216 forintot vontak le és így alig 100 forintot kapott, Recsi szaktárstól levontak 247 forintot, de, hogy miért, azt nem tudták megmagyarázni.

A Schmidt-brigádnál még súlyosabb a helyzet. Schmidt elvtárstól 400 forintot vontak le, holott csak 240 forintot kapott előlegképpen, nem számoltak el a 77 forintos átkölöztséget sem és így mindössze 19 forintot kapott.

Ezeknek a hibás bérkifizetéseknek az lett a következménye, hogy a dolgozók nagy része 11-én a bér- és levonási osztályra ment reklamálni, amelyett, hogy munkába állt volna. Ha minden dolgozó csak egy fél órát töltött el reklamálással, akkor is sokszáz munkaóra veszett kárba. A fizetést követő napon sok helyen terorizált a munkakedv is. A dolgozók úgy látták, hogy hiába igyekeznek, munkabéruket nem kapják meg rendesen.

Akadtak olyan dolgozók is, akik annyira elkeseredtek, hogy kiléptek a munkakönyvüket és elhagyták a Vasmű. Mint például brigádunkból Sudár József és Horváth Lajos segédmunkások.

Az ország minden részében tobzódzunk új munkaerőket a Dunai Vasmű építéséhez, itt pedig a hanyag és lélektelen bérelszámolással elriasztják a dolgozóknak egy részét, akik elhagyta az építkezést, kétségtelen, nem jó propagandát fejtenek ki a Dunai Vasmű érdekében. Azok a tisztviselők, akik ezt a rossz és hanyag munkát végzik: lényegében az ellenség malmára hajtják a vizet.

Nem akarjuk azt, hogy megegyszer előfordulhasson ilyen rossz fizetési elszámolás. Kérjük, hogy a jövőben több gondot fordítsanak a bérelszámolásra, és nagyobb, lelkiismeretességgel végezzék ezt a fontos munkát.

Szepesi József

Türhetetlen, hogy csak akkor fogadják el a reklamációt, ha a dolgozó megőrzi a régi bérelszámolási céduláit

A Magasépítő Vállalat bérfizetési osztálya által türhetetlen a helyzet. Lehetetlen az, hogy elszámolási kartonokat tünek és eltűnt, ötletszerűen vonják le a dolgozóktól bérüknek egy nagy részét. A dolgozók a bérfizetési osztállyal szemben elveszítették a bizalmukat. Ezen nem is lehet csodálkozni, ha az alábbi példákat eloivassuk.

Kormány László, a vasútépítőrészleg dolgozója a februári fizetésnél 240 forinttal többet kapott, mint amennyi járt volna. A szaktárs becsületi azonnal visszavitte a neki nem járó pénzt. Ennek ellenére, a levonási osztály két hónapon keresztül, a havi elszámolásnál mindig levonta a már visszaadott 240 forintot és Kormány szaktárs mind ge csak hosszú utánjárás, után kapta vissza a nekijáró bért. Egy másik példa: Huszarik Mária, akinek 240 forint előlege volt, mégis 524 forintot vontak le. Mivel ez

a levonás nem volt jogos,

a szaktársnő reklamálni ment. Az illetékesek: mindjárt ki is magyarázták szokásuk szerint azzal, hogy a januári előleget is most vonták le. Huszarik Mária állította, hogy ezt már egyszer levonták és követelte a neki járó pénzt. Jobbra-balra küldözgetéssel akarták az ügyet elhanni, de kétnapi mászkálás után előkerült a januári bérczdula és ezzel Huszarik elvtársnő be tudta bizonyítani igazát. Most már kétségtelennek voltak az ügy elintézéséhez hozzátálni, úgy aztán nagy munkaerőssége végre megkapta a jogtalanul levont 284 forintot.

A két Major-testvér ugyancsak 276 forinttal kapott kevesebbet, mint a havonnapi utánjárással megkapták a pénzüket, holott először azt mondták a levonási osztályon, hogy nem jár nekik. Ugyanígy járt Kucsár Ferenc, aki szintén

csak hosszú utánjárással kapta meg

a jogtalanul levont 284 forintját. Kormány Ferencnek, amikor reklamálni ment, azt mondták, hogy keresse meg régi bérczdulát, mert csak, ha azok megvannak és ha azokkal be tudja bizonyítani igazát, fizetik ki a pénzt. Ez is mutatja, hogy hanyag a könyvelés, a kartolékolás, és ha a dolgozó nem őrzi meg a régi bérfizetési céduláit, akkor ki van téve annak, hogy megdolgozott munkájáért nem kapja meg a bért.

Gyakran előfordul az is, hogy egyesek jóval több fizetést kapnak, mint amennyi jár. Igy például több fizetést kapott Szomka Pál, Loszkocs és Szabó szaktárs. Persze, ezeknek aztán a következő hónapban levonják a most kiadott többletfizetést, akkor ezek a dolgozók nem kapnak egy fillért sem. Ebből is látszik, hogy teljes a zürzavar a bérfizetés, vonalán.

Meg kell szüntetni ezt a zürzavart

Amikor azonban a dolgozók reklamálni mennek, csak immel-ámmal fogadják ügyükel és úgy tesznek, mintha szívességből foglalkoznának a dolgozók jogos panaszaival. Ez már azon gondolkoztam, hogy nem kézakarva intézik-e ily hanyagul az ügyeket, hogy ezzel, a reakcióinak lehetőséget adjanak a fáradásra és arra a lítesztelésére, hogy ne menjenek Dunapentelére mert ott, a megdolgozott munkáért úgy sem kapják meg a bérüket. Érdekes az is, hogy a legnagyobb zavarok voltak a kongresszusverseny idején és most, a májusi versony és a békealáírások idején.

A felsorolt dolgozók kijelentették, hogy ők keresetükkel meg vannak elégedve, mert a Garancz-csoportnál több mint 900, a Magyar-csoportnak több mint 1000 forint volt a havi keresete. Es így nem türhetjük, hogy a sok utánjárás miatt kiesett munkaidő késleltesse a Dunai Vasmű felépítését.

Az általam felsorolt esetek csak a kisvasútépítő-részleg dolgozóira vonatkoznak, akkor elképzelhető, hogy mi volt, a Magasépítő Vállalat összes dolgozói közül mennyiről lamált. Ezekután sürgős kivizsgálást kérünk a kártevők ellen és majd olyan söprűt, amely minden ellenséget kisöpör, aki gátolni meri építő munkánkat.

Garancz István,
munkavezető, Kisvasútépítés

Az öntöde építői május 1-ig nyolc napot behoznak a tizenhárom nap lemaradásból

A csőrlők drótkötelei megiesszültek, a hatalmas faállvány lassan megindult, Keresztes elvtárs, az állványozóbrigád vezetője, izgatottan figyelte a felette közelgő faalkotmányt és integetett, kiabált a csőrlősöknek.

— Megy-megy! Csak húzzák egyenletesebbenl A középsőt gyorsabban egy kicsit!

Egy percre elcsendesült az ácsok kopácsolása, a betonszállító csillék csikorgása, a dönögők dobogása. Nagy esemény volt az pénteken, hogy az öntöde két betebonozott kerete alól kihúzták a csilléken járó nagy mozgóállványt, hogy új pillércket, új keretek betonozzanak bele. Mindenki örömtelj izgalommal figyelte a munkát. A „kocsit" négy nappal hamarabb állították át, mint azt az ütemterv előírta. A 13 napi

lemaradásból, már csak 9 nap maradt.

Az öntöde építői vállalták, hogy június 30-ig behozzák a lemaradásukat. Két ül keret elkészült. Az ácsok, vasbetonszerelők, betonozók, állványozók, kubikosok így beszélték: „Előre a másik négy keretért, az egyik párt négy nappal hamarabb készítjük el, a másikat két nappal előbb betonozzuk be."

Németh elvtárs, ács-brigádvezető a másik állványról nézte az átállítást, nézte a mozgóállvány lábai között a hosszú farudakon lévő nagy zsalukat deszkákat. „Néhány nap — gondolta és elkezdem a bezsalukat. Németh László tíz éviig volt segédmunkás kismesternél, tavaly lett szakmunkás. Sokáig csak kis házak tetőszerkezetét állította össze. Később a szocialista város építkezésén dolgozott, büszke arra, hogy most még nagyobb, felelősségtelesebb, bonyolultabb munkával bízták meg, mint a város építkezésén: EM-brigádot alakított. Ketten vannak ácsok, ő és Magyar elvtárs, hatan segédmunkások és azok között van olyan is, aki csak most két hete kezdett ácsok mellett dolgozni. Németh elvtárs tanítja őket, hogy egy, félév alatt szakmunkások legyenek. A brigád teljesítménye 108 százalék. Indulásnak jó, de most 130 százalék fölé akarják emelni teljesítményüket.

Tóth szaki, az öreg tapasztalt vasbetonszerelő szintén segédmunkásokat vett a brigádába. Takács István segédmunkás, az ellandó szalmanoylsta teljesítménye, vel dolgozó Hegedűs kubikos-brigád tagja volt. Szakmát akart tanulni, bejött Tóth szaki brigádjába, vasbetonszerelő, átképzősnek. S kérte azért, hogy május elsejére 160 százalékot írjanak a mosfani 132 helyett a Tóth-brigád neve mellé.

„A gyárépítésnél az öntöde műhelyének elkészítésénél a jelenlegi 13 nap lemaradást június 30-ig behozzuk és a műhelyt szerelésre kész állapotban átadjuk." Ily szót a vállalás. S az előregyártók is kiveszik részüket a vállalás teljesítéséből. A Hegedüs-brigád

békeműszakot tartott a békeív aláírásakor

és az átlagosan 196 százalékos teljesítményüket 221-re növelték. Gyorsabban készülnek az öntöde telelének lemezei. Szükség is lesz rájuk hamarosan, hisz egymásután emelkednek a magasba a vasbetonkeretek.

A B-csarnok keretelt betonozni kellett. Gémesi elvtárs művezető beszélt a betonozókkal, hogy maradjanak itt a brigádban szombat estig.

Demendy mérnök megbeszélte a betonyárlakkal, hogy ők is tartsanak insp-idét és adjanak egészen szombat estig fűtőnedves, szilárd, gyorsankötő betont a pillérekhez.

Az öntödeépítkezés állandóan új munkásokkal szaporodik, nemsokára két műszakban dolgoznak majd. Két műszakban végzik az állványozást. A bezsalusztást, a vasbetonszerelést, a betonozást és a mozgóállvány átállítását.

... Horváth szaktárs, a betonozóbrigád vezetője kiugrott a gödörből, hogy megszemlélje alkotásukat, a csupasszá vált világosszürke betonoszlopokat. A mozgóállvány szerdán délben majd újból ék betonozzák, — úgy, hogy ennél a két keretnél is,

megtakarítsanak újabb négy napot,

és az azután következő kedd, május 1-ig behozzanak nyolc napot. Es sikerülni fog. „A mi brigádunkon nem múlik" — szokta mondogatni Horváth elvtárs.

Horváth Károly sokáig dolgozott a más szélőjében. Akkor még nem ismerte, nem is ismerhette a verseny lázát. Egy volt a napszám, ha igyekezel, ha nem. Es különben is, mi haszna lett volna abból, ha jobban megmíveli a kulák szőlőjét. Tíz hónapja jött a Vasműhöz. Most a többiekkel együtt izgul és lpatkodik azon, hogy május 1-ig négy keretet betonozzanak a D-csarnokon és még kettőt a B-csarnokon. Többet keres, ha többet termel és hamarabb készülnek a gépműtvények, hamarabb épül a gyár, hamarabb lehet Dunapentelére a két lánya is dolgozni. Horváth elvtárs és társai a saját torvük, az ötéves terv teljesítéséi segítik elő az öntöde határidőre való felépítésével.

SOLYMOSI LAJOS

Szombati békeőrség a mechanikai javító építkezésén

A mechanikai javító építkezésénél úgy alakult a helyzet, hogy szombaton el kellett kezdeni a betonozást. Gál János ács-brigádja és Szabó György kubikos-brigádja vállalta, hogy nem utazik el és békeőrséget álliva, elvégzi a bátrlévő zsalozást és betonozást. Kutás László építésvezető és Predács munkavezető személyesen, a munkában való részvétellel is segítségére siettek a két brigádnak. A békeőrséget állók teljesítették vállalásukat és szombat estére betonozták a hatalmas mozgóállványt.

Spolmin József munkaérdemrendes kubikos

Spolmin József is olyan egyszerű, a munkának minden szenvedését, küzdelmét megpróbáló ember, mint sok-sok dolgozó társa a Dunai Vasműnél. Apja cselédi volt. Ő fiatal korában, mint kubikos járta az országot. A munkában nem értékelték a munkáját. Eltelnek nem volt semmi célja. Sokszor még a szükséges élelem árát sem tudta megkeresni. Csak a felszabadulás után, az újjáépítés korában érezte, hogy milyen hasznos munkát lehet végezni, amikor a fasiszták által lerombolt országot segíteti szeppé és boldoggá tenni. De ezt már a dolgozókért, — magáért tette.

Betonütőépítkezéshez került. Itt kapcsolódott be a brigádmozgalomba. Eleinte a kényszerűség ellte rá, hogy a munkával és társaival törődjön. Nem nagyon tetszett neki a számolgalás és az irányítás. De egyre jobban érezte, hogy megbecsülik. Ezt pedig már ki is akarta érdemelni! Megismerte és megszerette a Pártot. Látta harcát, helyes politikáját. Látta, hogy a Párt minden nehézségben meg tudja mutatni a helyes utat.

1949-ben jelentkezett tagjelöltnek. Jó munkát végzett, taxult, hogy a Párt tagja lehessen. 1950-ben párttag lett. Példamutatóban, termelésben elöl jár. Elmunkás lett. Kétszer kapott szalmanoylsta kitüntetést. Jutalomképpen a lengyelországi tengerpartra küldték üdülni.

A Dunai Vasműhöz a miniszterium küldte le. Boldogan jött. Allandóan jokozta le'jesítményét, tudását átadta munkatársainak. Most, mint munkatrödszerátaló, nagyon sok dolgozót nevel és tesz öntudatos szalmanoylstává.

Aprilis 4-e előtt a Párt és a Vasmű vezetői kiértékelték eddigi jó munkáját. Megkapta az ezüst munkaérdemrendet és 3000 forint jutalmat. Spolmin elvtárs megérdemelte ezt a kitüntetést, mert olyan munkát végez, hogy példát vehet tőle a Dunai Vasmű és az egész ország minden dolgozója. Elmondhatjuk Spolmin elvtárssal; hogy — mindent el lehet érni nálunk, csak akarni kell, ha nem csak az egyéni érdekünket hajszoljuk, hanem a haza, a béke érdekében is mindent megteszünk.

A Szovjetunió megadta a lehetőséget ahhoz, hogy magunk irányítsuk sorsunkat. Pártunk és demokráciánk megbecsüli minden dolgozót. Spolmin elvtárs még csak álmodni sem mert azokról a kitüntetésekről valamikor, melyeket ma, a felszabadulás óta megkapta: munkája nyomán. Boldogan látogalja meg időközönként két kicsiny gyermekét, mert tudja, hogy munkájával jobb életet és boldogabb jövőt biztosít nekik.

MUSZKA MARGIT

Így járnak azok, akik vétenek a nép tulajdona ellen

Börtönben ülnek a pokróc- és fatolvajok

Három fiatal állt a napokban az adonyi járásbíróság büntetőtanácsa előtt: Iván Vilmos, Géczi András, Kunos Ferenc. Bűnük: loptak a nép vagyonából. Iván Vilmos és Géczi András a dunapentelei Magasépítő Vállalat alkalmazottja volt. Az a megtisztelettel érte őket, hogy építhették népünk otalmas békeművét, a Vasművet. Megélhetésük biztosítva volt: Iván Vilmos 700, Géczi András 900 forintot keresett havonta. Mégis lopásra vetemedtek. Géczi András a vállalattól kapott takarót darabonként 60 forintért eladta Kunos Ferencnek. Kunos Ferenc annak ellenére, hogy tudta: a takarók a nép tulajdonát képezik, mégis megvette azokat. Ettől kezdve Iván Vilmos és Géczi András rendszeresen topták a nép tulajdonát. Feltörték a Magasépítő Vállalat anyagraktárát és az onnan elvitt szerszámokat, szalmazsákot, szöget és egyéb anyagokat fillérekért eladták Kunos Ferencnek.

De a tolvajokat és az orgazdákat elérte a méltó büntetés. Iván Vilmost és Géczi Andrást az adonyi járásbíróság büntetőtanácsa a társadalmi tulajdon elleni büntettért, egyenkinl 8—8 hónapi börtönbüntetésre, orgazdájukat, Kunos Ferencet pedig 10 hónapi börtönre ítélte.

★

Igy járnak azok, akik vétenek a nép tulajdona ellen.

A KÍNAI NAGYKÖVET,

Huan Cen elvtárs látogatást tett a Dunai Vasmű építkezésén. A testvéri hatalmas kínai nép magyarországi képviselője örömét és megelégedését fejezte ki a nagy lendülettel folyó építés láttán. Képünkön Lombos elvtárs, a pártbizottság titkára beszélget Huan Cen elvtárssal.

Tito Jugoszláviájában dühöng a terror

Egy délszláv szlalánovista levele

Én közvetlenül a jugoszláv határ mellett laktam. Soliszor ha leltam paskalövéseket, melyek a jugoszláv határ felől jöttek. Talán ezek a lövések egy-egy bátor, harcos jugoszláv munkást öltek meg. Az amerikai szolgálatban álló bérenceknek gyakran előfordul, hogy ártatlan emberekel gyilkolnak meg, puszlítunak el, akiknek az a bűnük, hogy szabad, boldog életet akarnak élni, építeni, alkotni, mint a többi felszabadult országokban.

Tito Jugoszláviájában dühöng a terror. A Tito-kormány nemcsak saját dolgozó népével bánik emberteleníli, hanem a szomszédos országok diplomatáival is. Például Hrabec István, a magyar ügyvivő és a követség gépíróesivezetője ellen merényletet kövelteik el az UDBA pribékjei. A nyíli utcán megtámadták és súlyosan bántalmazták. Es ezt az aljas Tito-banda közlekedési balesetnek akarja feltüntetni. Jellemző még a Tito kormányra, hogy az oltani fasiszta külügyminisztérium meglagadta a kiutazási vizumot Hrabec Istvánnétól, aki a sebesült férjét akarta meglátogatni Magyarországon. Pedig, mint magyar állampolgároknak és diplomata ülevéllel rendelkező személynek kötelességük lett volna kiadni.

Mi, szláv és magyar anyanyelvű dolgozók, szeretjük a jugoszláv népet, de gyűlöljük a Tito kormányt, mely elfadta az imperialistáknak az országot és a dolgozó népet.

Mi, akik itt Magyarországon élünk, tudjuk mit jelent a szabadság: Ebben az országban és az összes népi demokratikus országokban szabadság van. Itt mindenki egyforma. Mi szláv nyelvű dolgozók éppúgy részesülünk a népi demokrácia eredményeiből, mint bármely más anyanyelvű dolgozó.

A dolgozókat megbecsülik, mert ez az ország a nép országa.

Mi nem feledkezünk meg az imperialista országok elnyomott dolgozóiról, akik hősiesen küzdenek a szabadságukért és nem feledkezünk meg a jugoszláv dolgozó népről, akik a legnagyobb elnyomatásban élnek. Mi figyelemmel kíséréjük a jugoszláv nép hősies harcát és úgy, ígyekezünk elősegíteni harcukat, hogy többet termelünk, még szorosabbá fűzzük a barátságot a békét akaró népekkel. Így meg fogjuk hiusítani az imperialisták tervét és ezen keresztül közelebb visszük az elnyomott jugoszláv dolgozó nép harcát szabadságuk, függetlenségük kivívásához.

NOVINICS ISTVÁN
szlalánovista

MEGALAKUL AZ IRODALMI KÖR

Április 19-én (csütörtökön) este 6 órakor alakul meg az ifjú város, a Dunai Vasmű Irodalmi Köre. Az alakuló gyűlés a II-es bivaly C. feljáró földszintjén lesz, az Irodalmi Kör rendelkezésére bocsájtott klubhelyiségben.

Felkérjük mindazokat, akik eddig verset, novellát küldtek a Dunai Vasmű Építője szerkesztőségének, hogy jelenjenek meg ezen az alakuló gyűlésen. Azokat is szíveser várjuk, akik eddig még nem jelentkeztek írásaikkal. — de egyre szebb és jobb írással akarják szolgálni népünk s a hatalmas béketábor ügyét.

Az alakuló gyűlést Sándor András író és Tóth Gyula költő elvtársak nyitják meg a Magyar Írók Szövetsége nevében.

DUNAI VASMŰ ÉPÍTŐJE,
az MDP Dunai Vasmű építkezése pártbiztonságának lapja.
Felelős szerkesztő: Lombos Ferenc
Szerkesztő: Fürjes János
Szerkesztőség: Dunai Vasmű építkezése 7. tömbök
Felelős kiadó: Kocsa László
Nyomatott a Szikra lapnyomda kőrösrozsdepein.
Budapest, VIII., József-körút 5.
Felelős nyomdavezető: Kulcsár Mihály

SPORT

A Vasas nemcsak legyőzött, de tanított is bennünket

Sportelőinknek — bármennyire is gyöngéknek, fölkészülteleknek bizonyultunk — történelmi eseménye lesz mindig az április 15-éntlezajlott Vasas—Dunai Vasmű labdarúgó-mérkőzés.

A Vasas labdarúgócsapat úgy látogatott meg bennünket, mint egy sok, komoly csatát győztesen megvívott csatár meglátogatja legkisebb ősfestőtársát — aki óriássá nőtt a rá várakozó harcokban. Eljöttek, hogy megmérjék erőnket. Eljöttek, hogy oktassanak, tanítsanak minket. Az az 1500—2000 ember is — akik örömmel néztek végig ezt a mérkőzést, — ezt érezte.

„13 gólt kaptunk" — „Jól hogy is képzelhetted volna másképp" — mondják az új város, a Dunai Vasmű emberei. „Mintha egy elemi tanár elemistával mérné össze a tudását" — mondják mások.

Tény az, hogy alapos leckét kaptunk. De nagyszerű leckét! — A Vasas labdarúgói megtanítottak bennünket arra, hogy a Dunai Vasműhöz erős, nagyszerű futballcsapat méltó csak. Es mi megtanuljuk a leckét. Azon leszünk, hogy futballcsapatunk együtt nőjön a Vasművel: hatalmassá, erőssé.

Köszönjük a Vasas, a nagyszerű testvér figyelmeztetését és tanítását.

SAKK

Mai számunkban kezdődöen bírta rendszerű megjelítési versenyt indítunk ki. Rovatunkban közöljük, hogy a feladványok megjelítői hány pontot kapnak a helyes megjelítésért. Minden 6-ik feladvány után: tehát másfél hónaponként a legjobb megjelítők között könyvjutalmat sorsolunk ki. Ezáltal is fokozni kívánjuk feladvány-fejlődünk sakkbeli fejlődését. A létrarendszerű megjelítési verseny legjobbjainak nevét sorát közölni fogjuk.

A megfejtés határideje a lap megjelenésétől számított 10 nap. A megfejtések mellé a rovat végén lévő sorszámot mellékelni kell. A megfejtett feladványokat szerkesztőségünkbe „Sakkrovat" jelzéssel, név és munkahely megjelölésével kell behúlni kell. (Cím: Magasépítők 7-es kocka.)

1

a b c d e f g h

Matt két lépésben.
Megfejtés 3 poni.
Világos: Kf7 Ve2 Bb1 Hd3 gy.g4 és g6 (6 figura).
Sötét: Kh8 Fd1 He3 Hd2 gy.b3, d4 és d3 (7 figura).

Petőfi-akadémisták a Vasmű dolgozói között

A tavaszi nap sugarai barátságosan simogatták végig az épülő várost. Az ünnepi csendet csak a hangszórók erős hangja zavarta meg: „Üdvözöljük a Petőfi Akadémia hallgatóit..." Es messziről már hangzik a népliadsereg lendő tisztjeinek vidám éneke. Megmozdul a város.

Deák János bajtárs, a Diósgyőri Vasgyár munkása, Völgyesi József dolgozó parasztja az Alföldről — most a Petőfi Akadémia hallgatói — és Matula József, a Partizán-brigád vezetője, már sokszor találkoztak.

A brigád szobájában

mint rég nem látott testvérek szoritanak kezet.

A nyitott ablakon keresztül a bajtársak kivánesian nézik az épitkezés képét. Lukács György, a brigád tagja beszél. Izmos kezével végig mutat az épülő városon. Ujjaival — még igy messziről is — mintha minden kis téglát szeretettel simitana végig. Hangja lassú fojtott. „Nézzetek szét" — Mi épitettük. A szovjet emberek, Sztálin segitségével. Annál az épületnél járt Makszimenko elvtárs, az autó ott szovjet gyártmányú és az a sztálinyec is. Itt minden épület, minden kis tégla róluk beszél.

Künn, a ragyogó napsütésben bajtársak és iljiumunkások beszélgetnek a békévek aláirásáról. Kovács bajtárs szavai kemények, határozottak: „Aki aláirja nevét a békevire, az felelősséget vállal épülő országunk békéjéért. A Dunai Vasműért, az Inotai Erőműért és ötéves tervünk többi nagyszerű alkotásáért. Az kötelességet vállal, ha kell velünk együtt, fegyverrel is megvédi a békét." — „Mi azzal a kézzel fogjuk aláirni — szólt meg Molnár Lajos iljiumunkás — amellyel ezekel a falakat felépitettük. Es, ha va'aki ezeket akarná lerombolni?..." Kezo öklöbe szorul. Ugy áll a bajtársak mellett, mintha máris közéjük tartozna.

Az egész város is erkedő, barátkozó flatalokkal van tele. Itt egy csoport vidámán énekel. Odébb már vidáman zakatolnak. Az ifjú város épitői meleg barátságot kötnek a néphadsereg legjobbjaival. Takács József örömmel beszéli bajtársainak:

„Falumbelivel is találkoztam!"

Onnan is jöttek épiteni a Vasművet. Es mennyire megváltozott! Egészen ujemberek lettek. Az ujváros falai között nevelődnek már az ujdolgozók is. A Párt neveli őket. Két éve még csak a kapáshoz és a kaszához értett az egyik, most gépészeti tanfolyamot végez. Gépkezelő lesz. A szomszédok lánya kőmüves átképzős...

Délután dolgozók és katonák tömegei hömpölyögnek a sportpálya felé. Szeretettel veszik körül a bajtársakat. Az egymás mérkőzés alatt sokszor zúg fel a kiáltás:

„Hajrá Vasmű!"
„Hajrá Honvéd!"

Mindkét csapat otthon érzi magát. Barátok közöttt.

Es künn, a szabadtéri szinpad előtt felhangzott a zene. Ezrek hallgatták az indulók pattogó ritmusát. Százak táncoltak a zene lágy melódiáira. Forró barát szeretet fűzte össze a dolgozókat és bajtársaikat.

Hullámzott a táncolók tömege. Hullámzott az egyre növekedő embererő. A bajtársak szürkeszínű és nevető ruháit már háromezer dolgozó figyelte. A müvészi jelenetek, a táncok és dalok után fejeződő tapsban már ott érződött a honvédek iránt érzett öszinte, testvéri szeretet.

„Ellen a népi hadsereg!" — zúgott a dolgozók ajkán. „Ellenünk a dolgozók!" — felelték a bajtársak. Es a müsor végén, mint régi barátokkal búcsúztak el a Petőfi Akadémia hallgatói a Vasmű dolgozóitól:

A dolgozók kézfogása azt ígérte: „Holnap jobban megy a munkát!" A bajtársak szemében pedig erő sugárzott: „Bátran és lankadatlanul őrködünk a béke irevonalán!"

H. I.

Két kőmüves mellett legalább három segédmunkás dolgozzon a Makszimenko-brigádokban

— Válasz Harsányi elvtárs levelére —

Kedves Harsányi brigád!

A Budai elvtárs azt mondta, hogy kevés nálatok a segédmunkás ahhoz, hogy Makszimenko-brigád legyetek, igaza volt.

A mi Makszimenko brigádjainkban — 38-as és 25-ös falakhoz, sürü ablakosztásiál — minden kőmüvesnek van egy téglahordogtója és két kőmüvesnek (kettőn raknak egy sort) egy habarcsterítője. Könnyű belátni, hogy téglahordogtóból kettő egy kőmüvesi ez sok lenne, vi zont két kőmüvest egy adogató nem győz meg. Habarcsterítő ugyan lehetne több — minden kőmüveshez egy — de a tapasztalat az, hogy a mi keskeny falainkánál és sürüm kiosztott ablakainkná ez sok lenne.

Kevesebb habarcsterítő viszont nem lehet alkalmazni, mivel a kőmüves be is alazza a mi 38-as falainkat — egyik a fuló, másik a kiló sort, a következő két kőmüvesnek meglát elébe hali terheni.

Tehát minden két kőmüvesre három segédmunkás jut. Igy azután nagyszerűen halad a munka. A teljesitmény magasra nő, a kőmüvesek órabére pedig annyi ére, illetve tulajdonképpen éppen azért, mivel a segédmunkások szüntik felemelték, szinten maradt.

Tanulmányvezetőink a most mellettetek dolgozó Rajos-brigád munkáját, akik ezvel a hulószalagrendszerrel dolgoznak és nagy sikertelenül. Tudjuk, hogy munkátokat becsülettel végzitek. Sajátitatok e, a Makszimenko-módszert, mivel a most induló uj épületeken szükség van nagyteljesitményű, öntudatos munkásokból álló Makszimenko-brigádokra.

Erdi Tamás

AZ ELSŐ ALÁÍRÁS

Rézső Pál nehezen szokta meg az élelet Dunapentelén. A hatalmas távolságok, egbeszökő, friss, téglavörös házak, a zakatoló gépek, a tázas munkában sürgő-forgó emberek, ilatalok sokasága és az egésztre ráborulé határtalan égbolt vezi — idegen volt a kulákistálltóbol nemrég szabadult béresnek.

A legrosszabb az volt, hogy nem tudott irni, olvasni. Itt minden fiatal levelekel irt, könyvekel, uriságot olvasott, ő meg mindebben nem sehetett részt. A kultúrba mé-mát ilmerészkedett, megnézett egy-egy pilmet és tasaunkénl megjött a bátorsága. De erre az egyre illáon biztatták: hallani sem akart arról, hogy irni megtanuljon.

Az ujjuság épitkezésen dolgozik. Nincs olyan nehéz munka amit el ne végezne. Kérdezd meg jelöle Olasz, elvtársat, a munkavezetőt, vagy a normást, vagy ujjá munkatársait — mind elismeréssel szólnak róla.

Csak hát makacs, tanulni nem akart. Szavát sem tehette hallani naphosszat. Szücs Sándor a nyolcvan holdjával olaposan elzsibbasztotta a lelkét. Roppant erő van a mi népünkben: ha ilyen fiatal fiú elbírta nyolcvan hold kegyetlen terhét... Mezőtúron inkább csak a Szücs Sándor jószágjaival érintkezett, mint emberekkel, igy hát elszokott az emberi beszédtől is. Gondolta — vagy inkább csak sejdítette —, előbb ehhez szokják hozzá, a beszédhez, azután majd jöhet az irás-olvasás.

Igy volt ez április nyolcadikáig.

Honem ezen a napon dőlt meg. Egy Karácsonyi Péter, a népnevelő egy kis beszédet tartott a szobában a békeegyezmény következményéről és ennek a következésnek az aláirásáról. Elmondotta azt is, hogy „a békét meg kell védeni, mert veszélyben forog és nem szabad engedni, hogy háború zúdítsanak ránk, mert mi épiteni akarunk" és dolgozni a Vasmüben, amelyet mi épitünk fel. Aki nem akar tengernyi vért, könnyet, pusztulást, aláirja a békevivet".

Rézső Pál egész nap ezen gondolkozott: Valahogyan ösztönös riadót kongattak a lelkében ezek a szavak, ha nem is nagyon sokat tudott a nemzetközi helyzetről. De egy háború már élélt és irlózott lőle. Éppen most, amikor ilyen érdekes, izgalmas, szép, uj élébe került belé!

Másnap odament Karácsonyi Péterhez, aki éppen a frissen érkezett deszkákat rakosgatta a C 4-esnek a sarkán, és megkérdezte:

— Elvtárs, milyen békének kell aláirni?

A népnevelő karorjogla és rámutatott az épületre, amelynek már harmadik emeletét fejezik be (mennyi harc, mennyi nehézség árán jutottak el idáig!) és homorosan megkezdik a tetőt:

Látod-e? Ezt jelépitjük. Meg az egész várost épitjük, amit itt körös-körül látsz. Olyan lakást épitettél magunknak, amilyen azelőtt csak az uraknak volt, mig te az istállóban hűltál a dikón. Hordtad a téglát, a habarcsot a naphosszat. Még a derekad is megájdult bele. Es most a volt gazdáid pőlhasú cimborái, idegen országból, idz akarnak rontani, borsbát dobni erre a házra, összeszúrni, vmimivé tenni a munkádat... Háborút akarnak indítani ellenünk! Persze, mi nem hagynók, fegyvert fognánk. De ez a szép, békés élet mégis csak jobb, mint a front, igaz-e? Le kell fognunk ezeknek a veszett uraknak a kezét, hogy ne tudjanak rombolni, pusztítani tehetetlen dühükben. Most jáj nekik, hogy te már nem egy béres, nem nekik robotolsz, nem az istállóban lakol... De ezeknek az uraknak a rabszolgái azokban az idegen országokban nem akarnak megélni téged, Pali, hanem békében akarnak élni és kenyeret, biztos munkát követelnek magunknak addig is, amig ők is olyan szabadok lesznek, mint te és ők is épithetnek magunnak egy ilyen Dunapentelét... A nagyhatalmak lássanak egymassal békeegyezményt, amint azt Sztálin akarja és ajánlja. Hát ennek irnak alá, Erlea?

Értem. Szabadság — motyogta Rézső Pál és a bakancsa orrára szegezve tekintetét, visszament a műteros farikhoz.

Kedd délben, az ebédlőben megint jelkerste a népnevelőt.

— Karácsonyi elvtárs!

— Tessék!

Rézső Pál mereven a fejére nézett. Ugy szabadnak fel belőle, a szavak, mint nehéz kudarabok.

— Tanítson meg irni.

A hosszú Karácsonyi bámulva vezet rá. Rézső Pál konokul folytatta:

— Tanítson meg. Alá akarok irni a békének!...

Egész este folyt a tanulás. Nehéz dolog volt, nehezebb, mint a téglát meg a habarcs Eletében először „gondolat ez a kéz, amely eddig csupán a pereremüdhoz szokott. Mint a megszállott, formálta az időtlenül, darabos betűket Rézső Pál, iszonyú akaraterővel. A szemében tűz égett és a belőle sugárzó erő a népnevelőt is lenyűgözte. Már rábirott a Vasmüre a csillagos éjszaka és Rézső Pál a lépcsőházban gyakorolta a betűket. Csak élete legdrágább kincséért tud igy harcolni az ember.

Szerda délben odaállt a munkavezető elé.

— Olasz elvtárs! Adja ide a bélapapirt. Alá akarok irni.

— Dehiszen te nem is tudsz irni!

— De tudok — felelte, reszketeti az izgalomtól és könnyörgően nézett Olasz-ra. A népnevelő utcit. Adják oda nekt.

Es Rézső Pál, az unalfabéta, a tegnapi kulákcséléd, ma a szocialista város boldog és szabad épitője, holnap szocialista dolgozója, itt, a normásnál asztalán, remegő kézzel tűrta életében elsőször a nevét: Rézső Pal.

Ő is követeli, hogy kössék meg a békeegyezmenyt és hagyják békében épiteni szabad jövőjét.

Ott ragyog a nép a békéven és némán nézik körösörül. Olasz elvtárs, Karácsonyi Péter, a normások, a Partizán-brigád, az ebédlőből kitódult fiatalok, némán és megilletődve. Erzik az erőt, amely most ezekből a nehézkes tollvonásokból árad, a békére vágyó nép, a százmilliók erejét.

Amerikai urak! Jól gondolják meg, ha Rézső Pállal ki akarnak kezdeni!

Sándor András